

MEGMÉRHETETLEN ÁLDOZATOD, JÉZUS!

Kárász Izabella

Becsukott szívem kinyitja, hogy éljek..
Becsukja, hogyha én nyitnám ki, s némán
Magamra hagy a végtelen, a csendes
Arénán...

Elveszi tőlem, kik nem is enyéim,
Mert az övéi, és engem szerettek...
Szívem virágát tépni hagyja galád
Kezeknek...

Megsebesített kezemmel ha vertem
Drága kezébe vas-szöveget, kitárta,
Szögem kihúzta, megtérő lelkemet
Várta...

S hogy ne csak akkor legyen övé lelkem,
Mikor az élet kegyetlen kifosztott,
Leveszi rólam mázsányi nagy terhem,
A gondot...

Sokszor kidob az élet színpadára,
Hogy megfigyelje, áll-e fogadásom,
Az ő képében az ő akaratját
Játszom?...

Sokszor hiába kerestem. Az esti
Végtelen árnyak elrabolják tőlem,
Hogy visszaadják a nehéz, a fájó
Időkben...

Megmérhetetlen áldozatod, Jézus,
Rám adja Péntek fekete palástját,
Hogy Húsvét jöttén majd megossza vélem
A pálmát...

S mert valamikor vérét adta értem
Önnönmagának feláldoztatásán,
Ezért életem nem kímélve, várom
A vártán.

Forrás: www.keresztenydalok.hu